

karakteristik, jeg er fuldt ud enig i, men jeg må tilføje, at det er en meget mild udlægning af det, der er foregået.

Det glædelige ved denne første behandling er, at vi åbenbart er enige om én ting, nemlig at der er et problem. Det må være den logiske følgeslutning af, at vi i dag har første behandling af disse forslag. Men så hører enigheden også op, og det ville være en mild underdrivelse blot at konstatere, at der er væsensforskelle på de to forslag.

I beslutningsforslag nr. B 18 har vi opstillet de ønsker og krav, vi har på dette område. Når vi som hovedbudskab slår fast, at al accessorisk virksomhed skal forbydes, er det, fordi vi har det udgangspunkt, at de almennyttige boligselskaber ikke via huslejeopkrævningen og med risiko for tab, der jo alene kan afløstes på huslejerne, skal kunne andet og mere end det, der er gældende i den private udlejningssektor.

Det drejer sig for os ikke om at lægge den almennyttige boligsektor for had, men det drejer sig om at skabe en ligevægt og en rimelig balance med det formål at beskytte lejerne. Det er også grunden til, at vi med beslutningsforslaget ønsker at slå fast, at lejerne via huslejen kun skal betale de udgifter, der i snæver forstand kan knyttes til lejerens anvendelse af dennes bolig. Med henblik på også at få strammet op på kontrollen af, hvad de almennyttige boligselskaber foretager sig, ønsker vi bl.a., at Boligministeriet i langt højere grad skal fungere som overordnet tilsyn med en selvstændig kompetence til at skride ind over for selskaber, ligesom vi ønsker, at kommunens revision skal kunne foretage stikprøvekontrol.

Hvad angår selve den accessoriske virksomhed, så lægger regeringens lovforslag op til, at der i en bekendtgørelsesform udarbejdes en positivliste over, hvad selskaberne må.

Når man har læst lovforslagets bemærkninger om, hvad der forudsættes optaget på denne positivliste, så går det op for én, at der sådan set ikke ændres så forfærdelig meget i forhold til retstilstanden i dag. Efter regeringens lovforslag får boligselskaberne stort set lov til at fortsætte med at gøre de ting, som de gør i dag. Lovforslaget lægger ikke op til, at der tages et opgør med de almennyttige boligselskaber, hvor det accessoriske virkeområde markant indsnævres. Jeg synes ærlig talt, at det er noget skuffende. Jeg havde selvfølgelig ikke forventet, at regeringen ville komme med et lovforslag, der fuldt ud imødekom de elementer, der er i vores eget be-

slutningsforslag, men jeg havde faktisk troet, at regeringen i lyset af og med de mange sager i frisk erindring om kreativ jonglering med lejerens penge havde været moden til af egen drift og egen fri vilje at gribe ind og sætte en effektiv stopper for en ganske betragtelig del af det accessoriske virkeområde.

Jeg må tilstå, at jeg også undrer mig over, at indholdet i dette lovforslag – måske skulle jeg drillende sige det manglende indhold – skulle være den samlede regerings holdning. Mener regeringen eksempelvis virkelig, at de almennyttige boligselskaber fortsat skal have lov til at deltage i håndværksvirksomheder, som i realiteten intet har at gøre med driften og administrationen af selskabets egne boliger? Det har jeg umiddelbart svært ved at tro.

Spørgsmålet er ikke så meget møntet på boligministeren og boligministerens parti, men mere på et eller to af de små regeringspartier.

Regeringens lovforslag giver anledning til, at der skal afklares en lang række tekniske spørgsmål. Det skal jeg nok lade være med at komme ind på her, for det er mere velegnet til udvalgsbehandlingen.

Må jeg afslutningsvis sige, at når vi fra konservativ side har fremsat beslutningsforslag nr. B 18, så er det ikke udtryk for, at vi vil drive en hetz imod de almennyttige boligselskaber, således som nogle ordførere har lagt op til. Vi har den opfattelse, at de almennyttige boligselskaber har et formål, og at de har en eksistensberettigelse. Men målt på sektorens eget succeskriterium, nemlig at skaffe billige boliger til de dårligst bemidlede her i landet, så har den almennyttige boligsektor langt hen ad vejen spillet falit.

Det er i dag langt fra billigt at bo i almennyttige boliger – det tror jeg ærlig talt vi kan blive enige om raden rundt – og det er der selvfølgelig mange årsager til, ligesom årsagerne også er mangeartede. Efter min opfattelse er en del af forklaringen, at de almennyttige boligselskaber i alt for ringe grad har været interesseret i at bygge billige boliger, for det er jo ikke helt forkert, når man har den vittighed om rammebeløbet, at det eneste, det er gået ud på, er at ramme beløbet. Man har bygget dyrt; man har intet gjort for at gøre det billigt.

Man skal heller ikke være blind for, at det i en vis udstrækning har været den accessoriske virksomhed, der har været skyld i, at man i en række tilfælde har måttet konstatere et tab, som jo kun kan afløstes på huslejen.